

Arrest

nr. 282 081 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger in functie van haar zus W.M.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 15 juni 2020 neemt het gemeentebestuur van Brasschaat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 266 564 van 12 januari 2022 wordt de voormelde beslissing vernietigd.

1.3. Op 29 januari 2021 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger in functie van haar zus W.M.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 4 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 272 494 van 10 mei 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 28 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 28 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ B. (...) op 28/06/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

*Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28/06/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene kwam op 26/09/2018 in Nederland de Schengenzone binnen met een visum type C geldig voor 1 maand. Zij bleef langer dan het visum haar toeliet in Nederland en reisde in juni 2019 door naar België alwaar zij zich vestigde bij haar legaal in het Rijk verblijvende zus mevrouw W.M.A. (...) (°(...)1975, nationaliteit: Nederland).

Op 15/10/2019 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 22/01/2020 en betrokkene werd hiervan ene dag later in kennis gesteld. Ook werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) betekend op 05/02/2021.

Op 05/03/2020 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met haar zus mevrouw W.M.A. (...). De DVZ weigerde haar aanvraag met een bijlage 20 dd 15/06/2020. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende, werd op 18/12/2020 door de RVV verworpen.

Op 29/01/2021 diende betrokkene tezamen met haar broer de heer B.M.A. (...) (°(...)1984, nationaliteit: Suriname) een tweede aanvraag tot gezinshereniging in met haar zus als referentiepersoon. De DVZ weigerde opnieuw met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen dd

04/02/2022 en dit werd aan betrokkene te kennis gegeven op 14/02/2022. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing en het bevel indiende, werd door de RVV verworpen op 10/05/2022.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tezamen met haar broer de heer B.M.A. (...) op een adres in B. (...) verblijft waar tot maart 2021 hun zus mevrouw W.M.A. (...) legaal verbleef. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat haar broer eveneens illegaal in het Rijk verblijft en een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hem gescheiden te worden. De broer van betrokkene dient eveneens het Rijk te verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Ook blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene een Belgische zus heeft, mevrouw S.C.A. (...) (°(...)1980) en dat er nog een andere zus, langs vader's kant, van haar eveneens in België zou verblijven of heeft verbleven, waarvan zij echter de voornaam niet kent. Betrokkene heeft geen gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische zus en toont evenmin een afhankelijkheidsband met haar aan. In het land van herkomst, waar volgens het administratief betrokkenes ouders en de meeste van haar zussen en broers wonen, kan betrokkene een nieuwe toekomst opbouwen en, indien gewenst, een aanvraag tot legaal verblijf in België indienen volgend de geijkte procedures. Via de moderne communicatiemiddelen kan zij contact onderhouden met haar zussen W.M.A. (...) en S.C.A. (...). Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Betrokkene verklaart eveneens een Belgische partner, de heer B.D. (...), te hebben. Betrokkene verklaart niet dat zij samenwonen en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. De betrokkene toont evenmin aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat meneer B.D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname, of haar daar bezoeken. Zowel betrokkene als dhr. B.D. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. In afwachting van een mogelijke terugkeer op legale wijze, kunnen zij eveneens hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat zij lijdt aan diabetes type E. Zij verklaart geen kinderen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.8. Bij arrest nr. 282 080 van 16 december 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van haar eerste middel blijkt dat zij zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept waarbij zij wijst op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast beroept zij zich ook op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat zij tevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in samenhang met de artikelen 8 en 13 van het EVRM geschonden acht.

De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

“1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk “copy & paste”. Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op een onderzoek van het dossier waaruit niet zou blijken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De overheid kan niet aantonen dat zij het dossier ter dege heeft onderzocht.

Het valt ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 2 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoont.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

En:

“1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 8 en 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 2 jaar opgelegd omdat verwerende dit noodzakelijk acht en in het belang van de immigratiecontrole.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 2 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op voormelde redenen, minstens zijn deze onvoldoende om te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod, zeker omdat verwerende partij – mits zij de moeite had gedaan om een degelijk individueel onderzoek te voeren – op de hoogte diende te zijn van de standvastige, effectief beleefde en duurzame liefdesrelatie met dhr. B.D. (...) alsook de bijzondere afhankelijkheid van haar zus W.M.A. (...) die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 EVRM.

Er zijn wel degelijk humanitaire redenen (integratie, afhankelijkheid van zus, duurzame partnerrelatie in het licht van artikel 8 EVRM) om in casu precies geen inreisverbod op te leggen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar de facto nodig was. Dit is geenszins proportioneel noch redelijk.

Verzoeker verwijst voor het overige naar de inhoud van haar annulatie- en schorsingsberoep tegen de bijlage 13 septies dd. 28.06.2022 ingediend bij uw Raad op 08.07.2022 en de bijgebrachte stukken bij dit verzoekschrift.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van haar eerste en tweede middel de schending aanvoert van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, merkt de Raad op dat deze generieke term geen duidelijke omschrijving uitmaakt van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat waar de verzoekende partij bij haar toelichting bij het tweede middel verwijst naar de schending van artikel 13 van het EVRM zij nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Het eerste en tweede middel zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partij op 28 juni 2022 door de politie van PZ B. werd gehoord, dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat de verzoekende partij op 26 september 2018 in Nederland de Schengenzone binnenkwam met een visum type C geldig voor één maand, dat zij langer in Nederland verbleef dan het visum haar toeliet en in juni 2019 doorreisde naar België alwaar zij zich vestigde bij haar legaal in het Rijk verblijvende zus, mevrouw W.M.A., dat zij op 15 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende, dat dit verzoek op 22 januari 2020 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd, dat zij hiervan een dag later in kennis werd gesteld, dat haar op 5 februari 2021 ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat zij op 5 maart 2020 een aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar zus mevrouw W.M.A., dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag op 15 juni 2020 met een bijlage 20 weigerde, dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende op 18 december 2020 door de Raad werd verworpen, dat zij op 29 januari 2021, tezamen met haar broer, de heer B.M.A., een tweede aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar zus als referentiepersoon, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 februari 2022 (de aanvraag) opnieuw weigerde met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, dertig dagen geldig, dat dit aan de verzoekende partij ter kennis werd gegeven op 14 februari 2022, dat het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing en het bevel indiende op 10 mei 2022 door de Raad werd verworpen, dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tezamen met haar broer, de heer B.M.A., op een adres in B. verblijft waar tot maart 2021 hun zus, mevrouw W.M.A., legaal verbleef, dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat haar broer eveneens illegaal in het Rijk verblijft en een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, niet kan voorhouden van hem gescheiden te worden, dat de broer van de verzoekende partij eveneens het Rijk dient te verlaten, dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, dat uit het administratief dossier ook blijkt dat de verzoekende partij een Belgische zus heeft, mevrouw S.C.A. en dat er nog een andere zus van haar, langs vaders kant, eveneens in België zou verblijven of heeft verbleven, waarvan zij echter de voornaam niet kent, dat de verzoekende partij geen gezinshereniging heeft aangevraagd met haar Belgische zus en evenmin een afhankelijkheidsband met haar aantoonde, dat de verzoekende partij in het land van herkomst, waar volgens het administratief (dossier) haar ouders en de meeste van haar zussen en broers wonen, een nieuwe toekomst kan opbouwen en, indien gewenst, een aanvraag tot legaal verblijf in België kan indienen volgens de geijkte procedures, dat zij via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met haar zussen W.M.A. en S.C.A., dat het haar bovendien vrijstaat om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake, dat de verzoekende partij eveneens verklaart een Belgische partner, de heer B.D., te hebben, dat zij niet verklaart dat zij samenwonen en dus geen gemeenschappelijke huishouding voert, dat zij evenmin aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst, dat het loutere feit dat meneer B.D. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten niet maakt dat hij haar niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname of haar daar zou kunnen bezoeken, dat zowel de verzoekende partij als de heer B.D. wist dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op haar illegale verblijfssituatie in België, dat zij, in afwachting van een mogelijke terugkeer op legale wijze, eveneens hun band kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, dat dergelijke partnerrelatie bijgevolg niet gelijk te stellen is aan een huwelijk en er dus geen sprake van een gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij verklaart dat zij lijdt aan diabetes type E, dat zij verklaart geen kinderen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 (van de Vreemdelingenwet).

Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing, gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden, onvoldoende wordt gemotiveerd en dat er sprake is van een “*manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte*”, maar maakt dit – mede gelet op wat volgt – geenszins aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het inreisverbod dat aan haar afgeleverd werd niets meer of minder is dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat dit letterlijk een *copy paste* is, dat alleen al om die reden er zich ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de motivering, dat men, gezien het toch om een andere maatregel gaat, toch een andere motivering zou mogen verwachten, *quod non*, merkt de Raad vooreerst op dat geenszins blijkt dat de thans bestreden beslissing een letterlijke “*copy paste*” is van het bevel vermeld in punt 1.6. Immers wordt in voornoemd bevel gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, terwijl in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Wel kan worden vastgesteld dat een gedeelte van de motieven van het bevel vermeld in punt 1.6. overeenstemt met het merendeel van de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod. De Raad wijst erop dat het gegeven dat eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod in de thans voorliggende situatie nog niet maakt dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Zij toont in die zin dan ook niet aan dat er zich om die reden ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de motivering.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt aldus niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

3.6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.7. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet uitdrukkelijk betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat een inreisverbod op te leggen is in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire redenen, lijkt zij te wijzen op de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Deze bepaling vindt *in casu* geen toepassing.

In zoverre zij zou menen dat enkel om redenen van openbare orde een inreisverbod kan opgelegd worden, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat een inreisverbod op te leggen is bij afwezigheid van humanitaire redenen en dat er wel degelijk humanitaire redenen zijn om *in casu* precies geen inreisverbod op te leggen, wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat er humanitaire redenen aanwezig waren die het nemen van de bestreden beslissing konden verhinderen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door louter gewag te maken van ‘integratie’, ‘afhankelijkheid van zus’ en een ‘duurzame partnerrelatie in het licht van artikel 8 EVRM’ toont zij dit geenszins aan. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk waarom er *in casu* geen humanitaire redenen voorhanden zijn voor het zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod, waarbij wordt gemotiveerd waarom er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan weerhouden worden alsook dat de verzoekende partij verklaart geen kinderen te hebben, dat zij verklaart dat zij lijdt aan diabetes type E en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. De verzoekende partij toont geenszins aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.8. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.9. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.10. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, om te oordelen dat een inreisverbod van drie jaar gepast is, zich niet enkel en alleen kan baseren op een onderzoek van het dossier waaruit niet zou blijken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, maar gaat eraan voorbij dat haar door de thans bestreden beslissing geen inreisverbod van drie jaar, maar van twee jaar wordt opgelegd. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals die werden weergegeven in punt 3.3, en gelet op de vaststelling dat het *in casu* een inreisverbod van twee jaar betreft, blijkt geenszins dat de verwerende partij zich baseert *“op een onderzoek van het dossier waaruit niet zou blijken dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”*.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat er geen redenen worden uiteengezet waarom een inreisverbod van twee jaar gepast is, doch enkel wordt onderzocht of er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van kortere duur, kan zij niet worden gevolgd. Immers wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet dat de verzoekende partij op 26 september 2018 in Nederland de Schengenzone binnenkwam met een visum type C geldig voor één maand, dat zij langer in Nederland verbleef dan het visum haar toeliet en in juni 2019 doorreisde naar België alwaar zij zich vestigde bij haar legaal in het Rijk verblijvende zus, mevrouw W.M.A., dat zij op 15 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende, dat dit verzoek op 22 januari 2020 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd, dat zij hiervan een dag later in kennis werd gesteld, dat haar op 5 februari 2021 ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat zij op 5 maart 2020 een aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar zus mevrouw W.M.A., dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag op 15 juni 2020 met een bijlage 20 weigerde, dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende op 18 december 2020 door de Raad werd verworpen, dat zij op 29 januari 2021, tezamen met haar broer, de heer B.M.A., een tweede aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar zus als referentiepersoon, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 februari 2022 (de aanvraag) opnieuw weigerde met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, dertig dagen geldig, dat dit aan de verzoekende partij ter kennis werd gegeven op 14 februari 2022, dat het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing en het bevel indiende op 10 mei 2022 door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

3.11. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tevens lijkt voor te houden, heeft de verwerende partij zich, om te oordelen of een inreisverbod van twee jaar gepast is, niet enkel en alleen gebaseerd op de redenen dat zij *“dit noodzakelijk acht en in het belang van de immigratiecontrole”*. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing weliswaar dat gelet op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is, maar zij beperkt zich geenszins tot dit motief. Nu de verwerende partij zich in de thans bestreden beslissing niet beperkt heeft tot voormelde “redenen”, zoals blijkt uit de onder punt 3.3. opgesomde motieven, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat voormelde motieven onvoldoende zijn om te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

3.12. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, mits zij de moeite had gedaan om een degelijk individueel onderzoek te voeren, op de hoogte diende te zijn van de standvastige, effectief beleefde en duurzame liefdesrelatie met de heer B.D., alsook van de bijzondere afhankelijkheid van haar zus W.M.A. die wijzen op een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de relatie met de heer B.D. en van de (vermeende) bijzondere afhankelijkheid van haar zus W.M.A., doch oordeelde dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.13. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.14. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.15. De verzoekende partij stelt in de feitenuitzetting dat zij sinds 22 november 2020 een liefdesrelatie heeft met de heer B.D. die zij in België heeft leren kennen, dat zij hun relatie wensen te officialiseren, dat zij een reeks getuigenverklaringen bijbrengt die deze relatie bevestigen, dat ook foto's van deze liefdesrelatie worden meegedeeld samen met whatsappgesprekken. In haar tweede middel wijst zij erop dat zij een standvastige, effectief beleefde en duurzame liefdesrelatie heeft met de heer B.D.

3.16. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorgehouden liefdesrelatie van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen en hieromtrent heeft gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart eveneens een Belgische partner, de heer B.D. (...), te hebben. Betrokkene verklaart niet dat zij samenwonen en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. De betrokkene toont evenmin aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een

gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat meneer B.D. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname, of haar daar bezoeken. Zowel betrokkene als dhr. B.D. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. In afwachting van een mogelijke terugkeer op legale wijze, kunnen zij eveneens hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk aangeeft dat zij meent dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt dat zij eveneens de hypothese onderzoekt dat er wel sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven en dus van effectief beleefde en hechte banden tussen de verzoekende partij en de heer B.D., nu uit de bestreden beslissing duidelijk een belangenafweging blijkt. Het betoog van de verzoekende partij dat erop gericht is aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM evenals haar betoog dat de verwerende partij, mits zij de moeite had gedaan om een degelijk, individueel onderzoek te voeren, op de hoogte diende te zijn van de standvastige, effectief beleefde en duurzame liefdesrelatie met de heer B.D. die wijst op een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, zijn in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk dat de belangenafweging die blijkt uit voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM is.

3.17. De Raad merkt in dit verband nog op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal

elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zoals *in casu*, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat haar partner niet in de mogelijkheid zou zijn haar te bezoeken in het land van herkomst. Evenmin toont zij met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven met haar partner in haar land van herkomst of elders verder te zetten. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt met haar Belgische liefdespartner, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

3.18. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift tevens een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus, mevrouw W.M.A., aan en stelt hierover dat zij al bijna drie jaar in België bij voornoemde zus woont, dat mevrouw W.M.A. haar financieel is blijven ondersteunen, zowel wat onderdak als medische kosten betreft en dat er dus sprake is van een bijzondere afhankelijkheid van haar zus.

3.19. De Raad herhaalt dat wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, hij in de eerste plaats nagaat of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij al bijna drie jaar in België bij haar zus W.M.A. woont, merkt de Raad op dat hierover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tezamen met haar broer de heer B.M.A. (...) op een adres in B. (...) verblijft waar tot maart 2021 hun zus mevrouw W.M.A. (...) legaal verbleef.”* Aldus blijken de verzoekende partij en haar zus sedert maart 2021 niet langer samen te wonen, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. Deze stelling vindt steun in de

volgende stukken uit het administratief dossier. Uit het “*administratief rapport: Illegaal verblijf, KB Uitzettingen / MB terugwijzingen, Controle op adres*” van 28 juni 2022 blijkt dat de verzoekende partij op het adres H. te B. verblijft. In de e-mail van 8 maart 2021 van A.T., medewerker burgerzaken bij de gemeente B., gericht aan de verwerende partij, wordt gesteld: “*Er loopt een voorstel AACB voor de referentiepersoon, W.M.A. (...) Er werden meerdere controles gedaan door de wijkagent. Hieruit is gebleken dat zij geen hoofdbelangen heeft op dit adres. (De verzoekende partij) (...) heeft ook verklaard dat zij hier niet zou wonen.*”. Uit het verslag van eerste inspecteur I.M. van PZ B. van 18 maart 2021 blijkt dat die laatste op voornoemd adres H. te B. op regelmatige basis woonstcontrole heeft gedaan waarbij werd vastgesteld dat mevrouw W.M.A. op geen enkel moment aanwezig was doch dat de verzoekende partij op de in het verslag vermelde controles wel altijd aanwezig was. In de e-mail van 31 januari 2022 van voornoemde medewerker burgerzaken, gericht aan de verwerende partij, wordt gesteld dat mevrouw W.M.A. sedert 29 maart 2021 van ambtswege is geschrapt. Door louter het tegendeel te beweren en te stellen dat zij al bijna drie jaar in België bij haar zus W.M.A. woont, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing met haar zus, mevrouw W.M.A., samenwoonde. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad opmerkt dat het loutere samenwonen op zich ook niet wijst op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift verder tot beweringen, met name dat mevrouw W.M.A. haar financieel is blijven ondersteunen, zowel wat onderdak als medische kosten betreft en dat er dus sprake is van een bijzondere afhankelijkheid van haar zus, mevrouw W.M.A., maar laat na dit met objectieve stukken bewijsstukken te onderbouwen. Evenmin blijkt het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus, mevrouw W.M.A., zodat zij niet dienstig kan betogen dat de verwerende partij – mits zij de moeite had gedaan om een degelijk individueel onderzoek te voeren – op de hoogte diende te zijn van de bijzondere afhankelijkheid van haar zus W.M.A. die wijst op een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus in België, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij stelde dat de verzoekende partij in haar land van herkomst, waar haar ouders en de meeste van haar zussen en broers wonen, een nieuwe toekomst kan opbouwen en dat zij via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met haar zus.

De verzoekende partij weerlegt deze motieven geenszins en verduidelijkt niet waarom de overwegingen in de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.20. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM een “*degelijk individueel onderzoek*” heeft gevoerd, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

3.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.22. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet kan aantonen dat zij het dossier terdege heeft onderzocht maar gaat eraan voorbij dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing weerslag geeft van het gevoerde onderzoek en dat het haar toekomt om ter gelegenheid van haar verzoekschrift concreet toe te lichten waarom zij meent dat de verwerende partij het dossier niet terdege heeft onderzocht en waaruit dit zou dienen te blijken alsook waarom dit zou moeten leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, *quod non in casu*.

3.23. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij besluit tot een inreisverbod van twee jaar zonder dat zij de dwingende sociale noodzaak aantoont, laat zij na concreet toe lichten op grond van welke bepaling of welk beginsel de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn geweest. De verwerende partij moet overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod weliswaar rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval maar nergens blijkt uit dat de verwerende partij eveneens gehouden is de

“*dwingende sociale noodzaak*” van het inreisverbod of van de duurtijd daarvan aan te tonen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

3.24. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat nergens aannemelijk wordt gemaakt waarom het opleggen van een inreisverbod van twee jaar *de facto* nodig was en dat dit geenszins proportioneel en redelijk is, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, zoals die werden uiteengezet in punten 3.3. en 3.10., waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat de verzoekende partij op 26 september 2018 in Nederland de Schengenzone binnenkwam met een visum type C geldig voor één maand, dat zij langer in Nederland verbleef dan het visum haar toeliet en in juni 2019 doorreisde naar België alwaar zij zich vestigde bij haar legaal in het Rijk verblijvende zus mevrouw W.M.A., dat zij op 15 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende, dat dit verzoek op 22 januari 2020 door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd, dat zij hiervan een dag later in kennis werd gesteld, dat haar op 5 februari 2021 ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat zij op 5 maart 2020 een aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar zus, mevrouw W.M.A., dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag op 15 juni 2020 met een bijlage 20 weigerde, dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende op 18 december 2020 door de Raad werd verworpen, dat zij op 29 januari 2021, tezamen met haar broer, de heer B.M.A., een tweede aanvraag tot gezinshereniging indiende met haar zus als referentiepersoon, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 februari 2022 (de aanvraag) opnieuw weigerde met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, dertig dagen geldig, dat dit aan de verzoekende partij ter kennis werd gegeven op 14 februari 2022, dat het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing en het bevel indiende op 10 mei 2022 door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont met haar betoog overigens niet aan dat de opgelegde duur van het inreisverbod *in casu* disproportioneel of onredelijk zou zijn.

3.25. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen en dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel maar een inreisverbod betreft.

3.26. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij “overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan” noch dat zij “*kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden*”. Er blijkt evenmin dat dat voornoemde motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt in die zin niet.

3.27. In zoverre de verzoekende partij voor het overige verwijst naar de inhoud van haar beroep tegen de beslissing vermeld in punt 1.6. en de bijgebrachte stukken bij dit verzoekschrift, merkt de Raad vooreerst op dat het beroep tegen de beslissing vermeld in punt 1.6 bij arrest nr. 282 080 van 16 december 2022 werd verworpen. Verder dient de verzoekende partij haar grieven tegen de thans bestreden beslissing in huidig verzoekschrift uiteenzet te zetten en de stavingstukken bij voornoemd verzoekschrift te voegen zodat zij niet dienstig kan verwijzen naar de inhoud van haar beroep tegen het bevel vermeld in punt 1.6. en de daarin voorgelegde stukken.

3.28. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER